

www.jollibread.com

© Del text: 2023, Jordi Fenosa

© De les il·lustracions: Jordi Fenosa

© D'aquesta edició:

2023, Sanoma Infantil y Juvenil, SL i Grup Promotor, SL.

Jolibre és una marca registrada directament o indirectament per Grupo Santillana Educación Global, SLU, llicenciada a Sanoma Infantil y Juvenil, SL.

Carrer de les Ciències, 73 (Districte econòmic Plaça d'Europa)

08908 L'Hospitalet de Llobregat

Telèfon: 93 230 36 00

ISBN: 978-84-1152-014-0

Dipòsit legal: M-21185-2023

Printed in Spain – Impres a Espanya

Primera edició: octubre de 2023

Directora de la col·lecció:

Maite Malagón

Editora executiva:

Yolanda Caja

Direcció d'art:

Coordinació editorial:

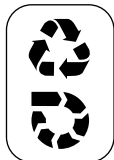
Marta Olivares

José Crespo i Rosa Marín

Projecte gràfic:

Marisol del Burgo, Rubén Chumillas, Julia Ortega,

Álvaro Recuenco i Laura Ruiz

Les matèries primeres utilitzades
en la fabricació d'aquest llibre són reciclables
i compleixen àmpliament la normativa
europea de sostenibilitat, economia circular
i gestió energètica.

Qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra només es pot fer amb l'autorització dels seus titulars, llevat d'excepció prevista per la llei. Si en necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment, adreceu-vos a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org).

El jardí prudent del professor Frisby

Jordi Fenosa

Il·lustracions de l'autor

jollibre

Tres cops al dia, el professor Frisby recorria la gespa del seu jardí equipat amb una galleda i amb una pala de color blau. Caminava amb passes lentes i amb la mirada baixa, examinant cada pam d'herba. No buscava bolets, ni flors, ni insectes rars, no. Col·lia caques. «Caques?», direu. Sí, caques de gos.

El professor s'estimava els animals, i d'entre tots, s'estimava molt especialment els gossos. Gaudia tant de la seva companyia que n'adoptava tants com li era possible. En aquell moment en tenia quinze. Quinze gossos! Sí, ni més, ni menys. El professor Frisby

vivia amb els seus quinze gossos a la casa que hi havia dalt del turonet.

A l'hora d'adoptar un gos, el professor no mirava si era jove o vell, gros o menut, petaner o de pura raça. A tots els donava el mateix valor i a tots se'ls estimava igual. Quan un gos acabat d'adoptat arribava a la casa del turonet, el professor l'observava

durant els primers dies. N'estudiava el caràcter i la manera que tenia de relacionar-se amb els altres gossos. Llavors decidia el nom que li posaria. I no eren mai noms comuns, d'aquells que t'esperes que puguin ser «noms de gos», com ara Jacky, Boby o Tom. No, el professor no podia fer-ho, això; hauria estat massa fàcil! Ell sempre havia de fer-ho tot a la seva manera, és a dir, més complicat. Per això, i perquè valorava per damunt de tot el treball dels grans científics —i pensava que els gossos es mereixen tenir un bon nom— els posava noms de físics, matemàtics o biòlegs famosos.

Així, el gos més vell i segurament el més intel·ligent de tots es deia Albert, per l'Albert Einstein, el gran científic. El mastí caparrut i amb molta personalitat era l'Isaac, pel físic Isaac Newton. La gosseta cocker, sempre curiosa i desperta, era la Jane, per la

Jane Goodall, zoòloga especialista en micos i ximpanzés. I també hi havia el Nicola, la Marie, la Hipàtia, el Galileu... Però, deixant de banda els noms, les races i les mides, tots els gossos que adoptava el professor Frisby tenien com a mínim una cosa en comú: feien caca cada dia.

9

«És clar!», direu. Exactament igual que tots els gossos del món. I que tots els gats, girafes, rinoceronts i sargantanes. Només faltaria, si fins i tot les persones en fem, de caca! Doncs sí, tots els quinze gossos feien caca. En feien els dies de festa i els feiners. A l'estiu i a l'hivern. Sovint, dues o tres vegades en un mateix dia.

Com ja us podeu imaginar, el professor no donava a l'abast a collir tantes tifes, i al seu jardí sempre hi havia cagarades de totes les mides: des de les olivetes que sortien del cul del Nicola, que era un petit chihuahua,

fins als grans cagarros que produïa l'Isaac —era força gros!—, passant per les caques de mida mitjana de la Marie, que era una fox terrier.

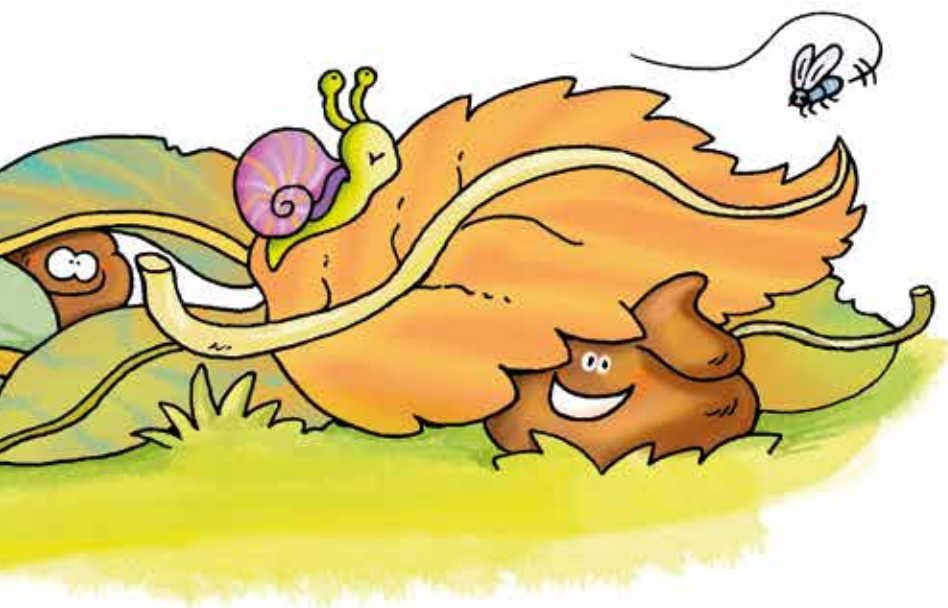
Tot plegat feia pudor, molta pudor! I feia venir eixams de mosques al jardí. A més,
10 de vegades, collir les caques podia arribar a ser una mica... perillós. El professor

podia trepitjar-ne alguna sense voler! No se n'adonava fins al cap de molta estona, quan, tot dinant o treballant al seu estudi, li arribava al nas una pudor força desagradable.

—*Càsum* la física nuclear! —exclamava el professor Frisby, quan descobria que ha-

11

Llavors havia de córrer a canviar-se les sabates i netejar la brutícia que havia escampat per tot arreu amb les seves petjades. Una feinada i una porqueria!

12 La tardor era una època especialment propícia per a aquests accidents. Amb la caiguda de les fulles dels arbres, l'herba quedava entapissada de fullaraca de color groc, marró o ataronjat. Llavors, les deposicions dels gossos quedaven mig tapades, camuflades... I resultaven realment difícils de veure!

XOF!

Al professor fins i tot li semblava que les caques ho feien expressament. Se les imaginava jugant amb ell a fet i amagar sota les fulles, aprofitant la primera oportunitat per enganxar-se-li a les soles de les sabates.

—Una altra vegada! Maleïda sigui la química orgànica! —remugava enfadat.

Entre aquesta feina, la d'alimentar tota aquella tropa de peluts i, és clar, jugar una estona amb ells, fer-los festes i portar-los al veterinari quan estaven malalts, al professor no li quedava gaire temps per dedicar-lo a les seves complicadíssimes recerques. No es pot tenir tot! A més a més, com que vivia sol no tenia ningú que l'ajudés a cuidar dels gossos. Gairebé mai no podia sortir de la casa del turonet. No anava de vacances, ni al cinema, ni a menjar un pizza amb els altres científics. Ni tan sols sortia per anar a comprar.

13

Segurament ara deveu estar pensant que el professor Frisby era un home tremendament rondinaire i avorrit. I solitari, molt solitari. I potser teniu raó. Tal com ja us hem explicat, el professor no veia mai ningú, tret dels quinze gossos i de la Júlia.

Ei, un moment... encara no us hem parlat de la Júlia!

14 La Júlia era la cartera. Pujava a la casa del turonet amb el seu tricicle elèctric dia sí, dia no. A més del correu, portava al professor tot el que necessitava per viure en aquell lloc: el seu menjar, pinso per als gossos i medicines per a l'Albert. Al pobre Albert sempre li feia mal alguna cosa.

A grans trets, aquesta era la vida que feien el professor i els seus amics de quatre potes. A la seva manera, podríem dir que eren feliços.